

Veiligheid en bescherming
bij geweld in relaties

De lijnen moeten korter!

Mijn naam is Cindy den Hartog, 49 jaar oud en moeder van twee jongens van inmiddels 22 jaar oud. Ik heb 23 jaar een relatie gehad waarvan 20 jaar getrouwd. In deze relatie ben ik lichamelijk, geestelijk en seksueel mishandeld. Bij de laatste escalatie durfde ik eindelijk 112 te bellen en ging het balletje rollen. De politie heeft hem meegenomen en hij kreeg een huisverbod en verlenging. Ik had dus 29 dagen om iets te regelen voor mezelf en de kinderen.

Ik belde de opvang en 2 dagen voordat hij thuis zou komen, hoorde ik dat er een plek voor mij was. Dit was mijn keuze en dus mijn eigen regie. Ik wilde dit niet meer. Na 23 jaar mishandeling weet je niet zo goed meer wie je bent en wat goed voor je is.

Hoe zou dit nu gaan? Zou mijn situatie ernstig genoeg zijn voor een plek in de opvang? Ik twijfel immers aan alles.

Stel dat ik al 2 dagen met Veilig Thuis aan de telefoon zit, word doorverbonden en keer op keer mijn verhaal moet doen. Ik word steeds doorverbonden en eigenlijk van het kastje naar de muur gestuurd. En ik besluit om 's avonds naar de vrouwenopvang te lopen... ik heb er ooit als kind met mijn moeder gezeten. Er is geen plek voor mij en mijn baby van 6 weken. Alles loopt via Veilig Thuis maar hé, daar ben ik toch al 2 dagen mee aan het bellen.

Of ik ga naar de huisarts en die zegt "meld je maar bij het wijkteam". Dan word ik 2 weken later gebeld door het wijkteam, dan is het thuis weer wat rustiger en heb ik weer een andere manier gevonden om hem te pleasen. Dus zeg ik "nee hoor, niets aan de hand." Of het wijkteam zegt "uh dit is te heftig, meld je maar bij Veilig Thuis." Maar hé, daar zat ik al 2 dagen mee aan de telefoon.

Jullie zijn me kwijt.

Ik bepaal dat ik genoeg geweld heb meegemaakt. Niet morgen, niet volgende week maar nu.

Gaag wil ik nog een aantal voorbeelden noemen die duidelijk maken dat veiligheid belangrijk is. Je vlucht midden in de nacht met je 3 kinderen naar je zus en de volgende dag ga je bellen met instanties om te kijken wat je mogelijkheden zijn. Helaas geen.....je bent immers veilig en dan kunnen we niets meer voor je doen. Waarmee we eigenlijk zeggen "Je mag niet zelf beslissen of je weg wilt. Je mag pas veiligheid zoeken als wij dat urgent genoeg vinden".

Je zit in de opvang al 9 weken binnen met Code rood. Er is geen tuin, niets. En de pleger...? Juist, die loopt buiten rond. Wanneer gaan we de plegers echte hulp of echt straf geven wanneer zij hulp weigeren?

Wat voor mij het belangrijkste is, is dat we huiselijk geweld uit de taboesfeer willen halen, maar willen we dat eigenlijk wel? Minder taboe is meer openheid, meer opvang, meer hulpverlening, meer woningen. Als een slachtoffer van huiselijk geweld weg wil, dan moet hij of zij weg kunnen. Mocht er op dat moment geen passende oplossing zijn, dan niet loslaten, net zolang tot dat die er wel is. De lijnen moeten korter.

Ik wil graag afsluiten met positiviteit. Een kennis van mij lag op bed nog even op zijn telefoon te kijken. Zijn dronken vriendin gaf hem uit het niets een stomp op zijn oog. Los van zijn kapotte bril zorgde het voor het nodige bloed. Hij vluchtte de badkamer in en belde 112. Drie minuten later waren er 3 politiewagens en hebben ze haar gearresteerd en meegenomen.

De lijnen kunnen korter.